Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

9. juli 2015*

»Præjudiciel forelæggelse — landbrug — fælles markedsordning — bananer — forordning (EF) nr. 2362/98 — artikel 7, 11 og 21 — toldkontingenter — bananer med oprindelse fra AVS-lande — nytilkommen erhvervsdrivende — importlicenser — de rettigheder, der følger af visse importlicenser, kan ikke overdrages — misbrug — forordning (EF) nr. 2988/95 — artikel 4, stk. 3«

I sag C-607/13,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte suprema di cassazione (Italien) ved afgørelse af 10. juli 2013, indgået til Domstolen den 25. november 2013, i sagen:

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Agenzia delle Dogane,

Europa-Kommissionen

mod

Francesco Cimmino,

Costantino Elmi,

Diletto Nicchi,

Vincenzo Nicchi,

Ivo Lazzeri,

Euclide Lorenzon,

Patrizia Mansutti,

Maurizio Misturelli,

Maurizio Momesso,

Mirjam Princic,

Marco Raffaelli,

* Processprog: italiensk.

Gianni Vecchi,

Marco Malavasi,

Massimo Malavasi,

Umberto Malavasi,

Carlo Mosca,

Luca Nicoli,

Raffaella Orsero,

Raffaello Orsero,

Erminia Palombini,

Matteo Surian,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer), J. Malenovský, M. Safjan og A. Prechal,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. november 2014,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Euclide Lorenzon, Patrizia Mansutti, Maurizio Misturelli, Maurizio Momesso, Mirjam Princic, Marco Raffaelli og Gianni Vecchi ved avvocato P. Rovatti

— Erminia Palombini ved avvocati W. Viscardini og G. Donà

— Matteo Surian ved avvocati R. Bettiol og B. Cortese

— Raffaella Orsero ved avvocati F. Munari, R. Dominici og U. De Luca

— den italienske regering ved G. Palmieri, bistået af avvocato dello Stato A. Collabolletta

— Europa-Kommissionen ved B.-R. Killmann og P. Rossi, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. februar 2015,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 11 og 21 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2362/98 af 28. oktober 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 for så vidt angår ordningen for indførsel af bananer til Fællesskabet (EFT L 293, s. 32), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1632/2000 af 25. juli 2000 (EFT L 187, s. 27, herefter »forordning nr. 2362/98«), og af artikel 4, stk. 3, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Ministero dell'economia e delle finanze (ministeriet for økonomi og finans), Agenzia delle dogane (toldkontor) og Europa-Kommissionen og på den anden side de retlige repræsentanter for selskaber, der til Den Europæiske Union indfører bananer med oprindelse i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (herefter »AVS-stater«), og andre tredjelande, herunder SIMBA SpA (herefter »SIMBA«) og Rico Italia srl (herefter »Rico Italia«), vedrørende størrelsen af den told, som disse selskaber er blevet pålagt som følge af disse indførsler.

Retsforskrifter

Forordning (EØF) nr. 404/93

3 Afsnit IV i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger (EFT L 160, s. 80, herefter »forordning nr. 404/93«), har overskriften »Ordning for samhandelen med tredjelande«. De under dette afsnit IV indeholdte artikler 16-20 i forordning nr. 404/93 regulerer de toldkontingenter, som finder anvendelse på bananer med oprindelse i tredjelande.

4 Forordningens artikel 16 fastsætter:

»Artikel 16-20 i dette afsnit gælder kun for friske bananer henhørende under KN-kode ex 0803 00 19.

I dette afsnit forstås ved:

1) »traditionel indførsel fra AVS-stater«: indførsel til [Unionen] af bananer med oprindelse i de i bilaget nævnte leverandørstater inden for rammerne af 857 700 tons (nettovægt) om året; de således indførte bananer benævnes i det følgende »traditionelle AVS-bananer«

2) »ikke-traditionel indførsel fra AVS-stater«: indførsel til [Unionen] af bananer med oprindelse i de AVS-stater, der ikke er omfattet af definitionen i nr. 1); de således indførte bananer benævnes i det følgende »ikke-traditionelle AVS-bananer«

3) »indførsel fra andre tredjelande end AVS-stater«: indførsel til [Unionen] af bananer med oprindelse i andre tredjelande end AVS-stater; de således indførte bananer benævnes i det følgende »tredjelandsbananer.«

5 Forordningens artikel 18 bestemmer:

»1. De[r] åbnes hvert år et toldkontingent på 2,2 mio. tons nettovægt for indførsel af tredjelandsbananer og for ikke-traditionelle AVS-bananer.

Inden for rammerne af dette toldkontingent opkræves der en told på 75 [EUR] pr. ton for indførsel af tredjelandsbananer, og ikke-traditionelle AVS-bananer pålægges nultold.

2. Der åbnes hvert år et tillægstoldkontingent på 353 000 tons nettovægt for indførsel af tredjelandsbananer og ikke-traditionelle AVS-bananer.

Inden for rammerne af dette toldkontingent opkræves der en told på 75 [EUR] pr. ton for indførsel af tredjelandsbananer, medens indførsel af ikke-traditionelle AVS-bananer skal være toldfri.

3. Indførsel af traditionelle AVS-bananer pålægges nultold.

[…]«

6 Forordningens artikel 19, stk. 1, fastsætter:

»De i artikel 18, stk. 1 og 2, omhandlede toldkontingenter samt indførslen af traditionelle AVS-bananer forvaltes efter en metode, der er baseret på hensyntagen til de traditionelle samhandelsstrømme (metoden med »traditionelle importører over for nytilkomne«).

[…]«

Forordning nr. 2362/98

7 Sjette, ottende, tiende og fjortende betragtning til forordning nr. 2362/98 har følgende ordlyd:

»(6) [E]n del af toldkontingenterne og de traditionelle AVS-bananer bør forbeholdes de nytilkomne erhvervsdrivende; den samlede tildeling bør være tilstrækkelig stor til, at de erhvervsdrivende kan indlede en importvirksomhed og fremme en sund konkurrence.

[…]

(8) [E]rfaringen fra flere års anvendelse af EF-ordningen for indførsel af bananer viser, at det er nødvendigt at skærpe kriterierne for accept af nye erhvervsdrivende for at undgå registrering af stråmænd og tildelinger på grundlag af kunstige eller spekulative ansøgninger; det er især berettiget at kræve en minimumserfaring med indførsel af sammenlignelige produkter, friske produkter i kapitel 7 og 8 og produkter i kapitel 9 på visse betingelser i den kombinerede nomenklatur […]; for endvidere at undgå ansøgninger om årlige tildelinger, der ikke står i et rimeligt forhold til de erhvervsdrivendes importmuligheder, og som ikke følges op med ansøgninger om importlicens for de tilsvarende mængder, bør der stilles krav om, at der ved indgivelsen af ansøgningen om årlig tildeling stilles en sikkerhed til erstatning for sikkerheden for importlicens […]

[…]

(10) [D]er bør vedtages bestemmelser for registrering af de erhvervsdrivende og fastlæggelse, alt efter tilfældet, af deres referencemængde eller deres årlige tildeling; det bør anføres, hvilken efterprøvning og kontrol de nationale myndigheder skal foretage; det bør endelig fastsættes, hvilke følger der skal drages af manglende opfyldelse af visse forpligtelser, bl.a. med hensyn til registrering og erklæringer med henblik på at opnå referencemængder eller tildelinger i forbindelse med importordningen.

[…]

(14) [B]etingelserne og virkningerne af en sådan overdragelse af licens bør nærmere fastlægges ud fra den definition af kategorier erhvervsdrivende, der er fastsat i nærværende forordning; overdragelsen, der er begrænset til en enkelt erhverver pr. licens eller partiallicens, gør det muligt at udvikle handelsforbindelser mellem de forskellige registrerede erhvervsdrivende; kunstige eller spekulative forbindelser eller forstyrrelser af de normale handelsforbindelser, som følge af overdragelser fra nytilkomne erhvervsdrivende til traditionelle erhvervsdrivende bør dog undgås.«

8 Forordningens artikel 2 bestemmer, at toldkontingenterne og de traditionelle AVS-bananer, som er omhandlet i henholdsvis artikel 18, stk. 1 og 2, og artikel 16 i forordning nr. 404/93, åbnes med henholdsvis 92% til de traditionelle erhvervsdrivende, der er defineret i artikel 3 i forordning nr. 2362/98, og 8% til de nytilkomne erhvervsdrivende, der er defineret i denne forordnings artikel 7.

9 Artikel 7 i forordning nr. 2362/98 har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved »nytilkommen erhvervsdrivende« med henblik på indførsel i forbindelse med toldkontingenterne og med hensyn til de traditionelle AVS-bananer en økonomisk beslutningstager, der er etableret i [Unionen] på tidspunktet for sin registrering, og som:

a) har udøvet handelsvirksomhed som importør af friske frugter og grøntsager henhørende under kapitel 7 og 8 og også af produkter henhørende under kapitel 9 i told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, hvis han også har indført nævnte produkter henhørende under kapitel 7 og 8 for egen regning og selvstændigt i et af de tre år, der går umiddelbart forud for det år, for hvilket, der ansøges om, og

b) i forbindelse med denne virksomhed har indført for en deklareret toldværdi på mindst 400 000 [EUR] i den periode, der er fastlagt i litra a)«.

10 Forordningens artikel 8, stk. 4, første afsnit, er sålydende:

»For at få videreført registreringen skal den interesserede erhvervsdrivende over for myndighederne bevise, at han rent faktisk for egen regning har indført mindst 50% af den mængde, der blev tildelt ham for det igangværende år.«

11 Forordningens artikel 11, stk. 1, fastsætter:

»Medlemsstaterne kontrollerer overholdelsen af bestemmelserne i denne afdeling.

De sørger især for, at de pågældende erhvervsdrivende udøver en importvirksomhed i [Unionen] i den i artikel 7 anførte sektor for deres egen regning som en selvstændig økonomisk enhed med hensyn til ledelse, personale og drift. Er der tegn på, at disse betingelser ikke overholdes, kan ansøgningerne om registrering og årlig tildeling kun antages, såfremt den pågældende erhvervsdrivende forelægger beviser, som de nationale myndigheder finder tilfredsstillende.«

12 Bestemmelserne om udstedelse af importlicenser er reguleret i samme forordnings artikel 14-22. Forordningens artikel 21, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. De rettigheder, der følger af importlicenser, der er udstedt efter nærværende kapitel, kan overdrages på de i artikel 9 i [Kommissionens forordning (EØF) nr. 3719/88 af 16. november 1988 om fælles gennemførelsesbestemmelser for import- og eksportlicenser samt forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (EFT L 331, s. 1)] fastsatte betingelser til en enkelt erhverver, jf. dog stk. 2 i nærværende artikel.

2. Rettigheder kan overdrages:

a) mellem traditionelle erhvervsdrivende, der er registreret efter artikel 5

b) fra traditionelle erhvervsdrivende til nytilkomne erhvervsdrivende, der er registreret efter artikel 8, eller

c) mellem nytilkomne erhvervsdrivende.

Rettigheder kan ikke overdrages fra en nytilkommen erhvervsdrivende til en traditionel erhvervsdrivende.«

Forordning nr. 2988/95

13 Artikel 4 i forordning nr. 2988/95 har følgende ordlyd:

»1. Enhver uregelmæssighed medfører i almindelighed tilbagekaldelse af den uberettiget opnåede fordel:

— ved forpligtelse til at betale de skyldige beløb eller tilbagebetale de uberettiget oppebårne beløb

— ved fuldstændig eller delvis fortabelse af den sikkerhed, der er stillet, enten til støtte for anmodningen om den indrømmede fordel eller ved modtagelsen af et forskud.

2. Anvendelsen af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger er begrænset til tilbagekaldelse af den opnåede fordel, eventuelt med tillæg af rente, som kan beregnes efter en fast sats.

3. Handlinger, som bevisligt har til formål at opnå en fordel, der er i modstrid med sigtet for de på området gældende [EU-regler], ved kunstigt at skabe de nødvendige forudsætninger for at opnå denne fordel, bevirker, alt efter tilfældet, enten at fordelen ikke indrømmes, eller at den tilbagekaldes.

4. Foranstaltningerne i denne artikel betragtes ikke som sanktioner.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

14 I løbet af 1999 og 2000 foretog selskaber, der havde egenskab af »nytilkom[ne] erhvervsdrivende« som omhandlet i artikel 7 i forordning nr. 2362/98, og som var indehavere af de AGRIM-licenser, der var påkrævet inden for rammerne af de i forordning nr. 404/93 fastsatte toldkontingenter, indførsler til Unionen af bananer med oprindelse i AVS-stater og andre tredjelande end AVS-stater. I denne forbindelse var de pågældende indførsler alt efter tilfældet omfattet af nultold eller en nedsat told på 75 EUR pr. ton (herefter »præferencetolden«).

15 SIMBA, der er repræsenteret ved Raffaello og Raffaella Orsero, er et selskab, der udøver virksomhed på markedet for indførsel af bananer i egenskab af traditionel erhvervsdrivende som omhandlet i artikel 3 i forordning nr. 2362/98 såvel som på markedet for markedsføring af bananerne i Unionen. Rico Italia, der er repræsenteret ved Maurizio Misturelli, er en importør, der er registreret som nytilkommen erhvervsdrivende.

16 En skatte- og afgiftskontrol af SIMBA foretaget af Guardia di Finanza (told- og skattepoliti) afslørede, at der forelå en handelspraksis mellem SIMBA, Rico Italia og de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende, der kunne kvalificeres som svig.

17 Denne praksis blev tilrettelagt på en sådan måde, at det i artikel 21, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 2362/98 fastsatte forbud mod at overdrage rettigheder, der følger af importlicenser, fra en nytilkommen erhvervsdrivende til en traditionel erhvervsdrivende blev omgået, og på en sådan måde, at SIMBA uberettiget opnåede præferencetolden ved indførslen af bananer gennem AGRIM-importlicenser, som var blevet udstedt til de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende.

18 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at de i hovedsagen omhandlede transaktioner fulgte følgende mønster:

— Første trin: SIMBA solgte systematisk bananer, der befandt sig uden for Unionens toldområde, til Rico Italia.

— Andet trin: Rico Italia videresolgte bananerne til de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende, der var indehavere af de nødvendige importlicenser for at kunne være omfattet af præferencetolden.

— Tredje trin: De i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende indførte bananerne til Unionen og videresolgte dem til Rico Italia, efter at disse var blevet toldbehandlet.

— Fjerde trin: Rico Italia videresolgte bananerne til SIMBA.

19 Der blev indledt straffesager mod repræsentanterne for SIMBA, for Rico Italia og for de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende for toldsvig og falske angivelser. Ministero dell'economia e delle finanze, Agenzia delle dogane og Kommissionen indtrådte i forbindelse med denne procedure som civile parter.

20 I første instans kendte Tribunale di Verona (retten i Verona, Italien) repræsentanten for Rico Italia skyldig i de forhold, som den pågældende blev foreholdt, og i forbindelse med afgørelsen om den civilretlige erstatning dømte retten repræsentanten til at yde de civile parter erstatning for det tab, som de havde lidt, og til at betale et foreløbigt beløb til Ministero dell'economia e delle finanze og til Agenzia delle dogane. Tribunale di Verona frikendte de øvrige tiltalte.

21 Corte d'Appello di Venezia (appeldomstolen i Venedig, Italien), som fandt, at de forhold, som blev foreholdt repræsentanten for Rico Italia, var forældede, fastslog, at der ikke var grundlag for retsforfølgning, men stadfæstede førsteinstansrettens dom for så vidt angår den civilretlige erstatning. Appelretten stadfæstede ligeledes den i første instans afsagte frikendelse af de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende med den begrundelse, at disse, i modsætning til Rico Italia, udøvede reel virksomhed i sektoren for indførsel af friske frugter og grøntsager og opfyldte de betingelser, der var påkrævet for at blive anerkendt som nytilkomne erhvervsdrivende som omhandlet i forordning nr. 2362/98.

22 Corte suprema di cassazione (øverste kassationsdomstol), for hvilken de civile parter har iværksat kassationsanke til prøvelse af dommen fra Corte d'Appello di Venezia, har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 11 i forordning nr. 2362/98, hvorefter medlemsstaterne skal kontrollere, at de erhvervsdrivende udøver importvirksomhed for deres egen regning som en selvstændig økonomisk enhed med hensyn til ledelse, personale og drift, fortolkes således, at al importvirksomhed, som udøves for en traditionel erhvervsdrivendes regning, er udelukket fra de toldfordele, der normalt indrømmes, når denne virksomhed udøves af personer, der kun formelt opfylder de krav, der er fastsat for »nytilkomne erhvervsdrivende« i den pågældende forordning?

2) Giver forordning nr. 2362/98 en traditionel erhvervsdrivende mulighed for at sælge bananer, hidrørende fra området uden for Den Europæiske Union, til en nytilkommen erhvervsdrivende, med hvem det aftales, at bananerne skal indføres til EU's område til en lavere toldsats og videresælges til den nævnte traditionelle erhvervsdrivende til en pris, som aftales inden transaktionen i sin helhed, uden at den nytilkomne erhvervsdrivende bærer nogen reel forretningsrisiko eller iværksætter nogen organisatoriske foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af en sådan transaktion?

3) Udgør aftalen i ovenstående punkt 2 en tilsidesættelse af forbuddet mod overdragelse af nytilkomne erhvervsdrivendes rettigheder til traditionelle erhvervsdrivende i artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98, således at den foretagne overdragelse er uden virkning, og der skal betales den fulde toldsats og ikke den lavere sats som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2988/95?«

Om anmodningen om genåbning af den mundtlige forhandling

23 Retsforhandlingernes mundtlige del blev afsluttet den 5. februar 2015 efter generaladvokatens fremsættelse af forslaget til afgørelse.

24 Ved skrivelse af 19. marts 2015 indgået til Domstolen samme dag anmodede Matteo Surian Domstolen om dels at bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, dels at fremsende en anmodning om afklaring til Corte suprema di cassazione vedrørende de faktiske omstændigheder i hovedsagen, således som disse er beskrevet i forelæggelsesafgørelsen. En tilsvarende anmodning blev fremsat af Raffaello og Raffaella Orsero og af Erminia Palombini ved skrivelse af henholdsvis den 20. og den 26. marts 2015 indgået til Domstolen den samme dag.

25 Til støtte for deres anmodninger har disse parter i hovedsagen i det væsentlige gjort gældende, således som de ligeledes gjorde i deres skriftlige bemærkninger indgivet til Domstolen og i retsmødet, at visse af de i forelæggelsesafgørelsen anførte faktiske omstændigheder ikke svarede til dem, der blev fastslået i første instans og under appelsagen. De nævnte parter har gjort gældende, at generaladvokatens forslag til afgørelse følgelig er baseret på ukorrekte faktiske omstændigheder, som er knyttet til det unøjagtige indhold af denne afgørelse.

26 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse kan bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, der ikke har været drøftet af de parter eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

27 I den foreliggende sag er Domstolen, efter at have hørt generaladvokaten, af den opfattelse, at den råder over alle de oplysninger, der er nødvendige for at besvare de forelagte spørgsmål, og at disse oplysninger er blevet drøftet af parterne.

28 Desuden er Domstolen af den opfattelse, at det er ufornødent at fremsende en anmodning om afklaring til Corte suprema di cassazione.

29 De af Matteo Surian, Raffaello Orsero, Raffaella Orsero og Erminia Palombini fremsatte anmodninger skal derfor ikke imødekommes.

Om formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

30 Det bemærkes, at de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende har bestridt de faktiske omstændigheder i hovedsagen, således som det fremgår af deres skriftlige bemærkninger fremsat for Domstolen og af de drøftelser, der fandt sted i retsmødet for Domstolen. Disse indsigelser vedrører bl.a. de faktiske forhold, der er baggrund for den forelæggende rets spørgsmål, idet disse forhold ifølge de nævnte erhvervsdrivende ikke svarer til de faktiske omstændigheder, som blev fastslået af de foregående instanser, der bedømte faktum.

31 De nytilkomne importører har på denne baggrund gjort gældende, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling.

32 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at der foreligger en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge – og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve – er relevante. Domstolen kan kun afvise en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (jf. bl.a. dom Genil 48 og Comercial Hostelera de Grandes Vinos, C-604/11, EU:C:2013:344, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

33 Det må imidlertid konstateres, at dette ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

34 Det fremgår nemlig af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at det med henblik på løsningen af tvisten i hovedsagen er nødvendigt med en fortolkning af bestemmelserne i forordning nr. 2362/98, og særligt forordningens artikel 7, 11 og 21, bl.a. for at fastlægge, om de i hovedsagen omhandlede transaktioner udgør misbrug i lyset af EU-retten. I denne henseende vedrører den for Corte suprema di cassazione iværksatte kassationsappel spørgsmålet om, hvorvidt den af Corte d'Appello di Venezia foretagne fortolkning af disse artikler er velbegrundet.

35 Det skal desuden ligeledes bemærkes, at Domstolen inden for rammerne af den i artikel 267 TEUF omhandlede procedure ikke kan afgøre en strid vedrørende de faktiske omstændigheder. Afgørelsen af en sådan strid, som i øvrigt enhver vurdering af de omhandlede faktiske omstændigheder, tilkommer den nationale ret (dom CEPSA, C-279/06, EU:C:2008:485, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

36 Heraf følger, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Om det første spørgsmål

37 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer Domstolen at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, der forelægges den (jf. bl.a. dom Douane Advies Bureau Rietveld, C-541/13, EU:C:2014:2270, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

38 I denne henseende kan Domstolen ud fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, navnlig af forelæggelsesafgørelsens præmisser, udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til tvistens genstand er nødvendigt at fortolke (jf. i denne retning dom eco cosmetics og Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 og C-120/13, EU:C:2014:2144, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

39 Selv om det forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af artikel 11 i forordning nr. 2362/98, fremgår det i det foreliggende tilfælde af den fuldstændige ordlyd af dette spørgsmål og af de oplysninger, som den nationale ret har givet i forelæggelsesafgørelsen, at denne ret i realiteten er i tvivl om den betingelse, der er fastsat i artikel 7, litra a), i denne forordning, sammenholdt med forordningens artikel 11, og hvorefter en »nytilkommen erhvervsdrivende« skal udøve sin importvirksomhed »for egen regning og selvstændigt«.

40 Selv om det i hovedsagen er ubestridt, at de nytilkomne erhvervsdrivende opfyldte denne betingelse på tidspunktet for registreringen, ønsker den forelæggende ret således at fastlægge, om disse erhvervsdrivende på grund af deres deltagelse i de i hovedsagen omhandlede transaktioner kan anses for at have udøvet deres importvirksomhed på bananmarkedet i overensstemmelse med kravene i denne forordning.

41 Det første præjudicielle spørgsmål skal derfor forstås således, at det vedrører spørgsmålet, om artikel 7, litra a), i forordning nr. 2362/98, sammenholdt med forordningens artikel 11, skal fortolkes således, at betingelsen om, at en økonomisk beslutningstager skal udøve handelsvirksomhed som importør »for egen regning og selvstændigt«, alene vedrører registreringen af denne beslutningstager som »nytilkommen« erhvervsdrivende som omhandlet i artikel 7, litra a), i forordning nr. 2362/98, eller om denne betingelse ligeledes skal være opfyldt, for at den nytilkomne beslutningstager kan bevare denne egenskab med henblik på indførsel af bananer i forbindelse med de i forordning nr. 404/93 fastsatte toldkontingenter.

42 Hvad angår indførsel af bananer til Unionen bemærkes indledningsvis, at der ved forordning nr. 404/93 er blevet indført en udvekslingsordning med tredjelandene, der bl.a. er baseret på de toldkontingenter, som er fastsat i denne forordnings artikel 18, stk. 1 og 2.

43 I medfør af den nævnte forordnings artikel 19, stk. 1, forvaltes disse toldkontingenter efter metoden med »traditionelle importører over for nytilkomne«, der er baseret på hensyntagen til de traditionelle samhandelsstrømme, selv om der, som det fremgår af 13. betragtning til samme forordning, afsættes en mængde til nye erhvervsdrivende, der for nylig har nedsat sig eller agter at nedsætte sig som handlende inden for denne sektor.

44 I denne optik fastsætter artikel 2 i forordning nr. 2362/98 en fordeling af de mængder bananer, der er tilgængelige i forbindelse med de nævnte toldkontingenter, mellem de traditionelle erhvervsdrivende og de nytilkomne erhvervsdrivende. Det fremgår af sjette betragtning til forordningen, at det med denne fordeling tilsigtes, at de nytilkomne erhvervsdrivende kan indlede en importvirksomhed og fremme en sund konkurrence.

45 Forordning nr. 2362/98 underlægger således erhvervsdrivendes deltagelse i toldkontingenterne visse særlige betingelser på en sådan måde, at den fordeling, som er anført i denne doms foregående præmis, kan opretholdes.

46 Disse betingelser omfatter bl.a. dem, der er omhandlet i denne forordnings artikel 7, og som vedrører opnåelse af egenskab som »nytilkommen« erhvervsdrivende. Det fremgår af denne artikel, at der ved »nytilkommen« erhvervsdrivende forstås en økonomisk beslutningstager, der er etableret i Unionen på tidspunktet for sin registrering, og som bl.a. har udøvet handelsvirksomhed som importør af friske frugter og grøntsager henhørende under kapitel 7 og 8 i den fælles toldtarif for egen regning og selvstændigt i et af de tre år, der går umiddelbart forud for det år, for hvilket der ansøges om.

47 Selv om det fremgår af denne artikel 7, at en importør »på tidspunktet for sin registrering« skal opfylde de i denne artikel fastsatte betingelser for at opnå egenskaben som nytilkommen erhvervsdrivende, følger det ligeledes af bestemmelsens ordlyd, at denne egenskab erhverves »med henblik på indførsel i forbindelse med toldkontingenterne«.

48 Henset til det i denne doms præmis 44 anførte formål, der tilsigtes med fordelingen af toldkontingenterne og opretholdelsen af den sunde konkurrence på markedet for indførsel af bananer, kan betingelsen om, at en nytilkommen erhvervsdrivendes virksomhed skal udøves »for egen regning og selvstændigt«, derfor ikke fortolkes således, at den udelukkende vedrører den virksomhed, som denne har udøvet i løbet af den periode, der gik forud for den pågældendes registrering, men bør fortolkes således, at betingelsen strækker sig længere end denne periode.

49 Fordelingen af toldkontingenterne mellem de traditionelle og de nytilkomne erhvervsdrivende indebærer nemlig, at reelle nytilkomne erhvervsdrivende indtræder på markedet og herefter til fulde udfolder deres økonomiske aktiviteter (jf. i denne retning dom Di Lenardo og Dilexport, C-37/02 og C-38/02, EU:C:2004:443, præmis 84 og 87). I denne henseende, og således som det fremgår af ottende betragtning til forordning nr. 2362/98, er formålet med de kriterier, der er fastsat for accept af nye erhvervsdrivende, i forbindelse med forvaltningen af toldkontingenterne at undgå registrering af strømænd og herved bekæmpe de spekulative og kunstige konstruktioner.

50 Den betingelse, der er knyttet til de nytilkomne erhvervsdrivendes selvstændighed for så vidt angår deres handelsvirksomhed, og som er omhandlet i artikel 7, litra a), i forordning nr. 2362/98, har derfor til formål at forhindre, at en traditionel erhvervsdrivende, der allerede besidder en del af toldkontingenterne, gennem en anden erhvervsdrivende kan erhverve den del af toldkontingenterne, som forbeholdes de nytilkomne erhvervsdrivende.

51 Det følger heraf, at denne betingelse skal fortolkes således, at den ligeledes dækker den indførsel af bananer, som foretages af de nytilkomne erhvervsdrivende i forbindelse med toldkontingenterne. Denne fortolkning understøttes desuden af den sammenhæng, hvori artikel 7, litra a), i forordning nr. 2362/98 indskriver sig.

52 For det første fastsætter denne forordnings artikel 8, stk. 4, nemlig, at disse erhvervsdrivende, for at få videreført deres årlige registrering, over for de kompetente myndigheder skal bevise, at de rent faktisk for egen regning har indført mindst 50% af den mængde, som blev tildelt dem individuelt for det igangværende år. Som anført af generaladvokaten i punkt 64 i forslaget til afgørelse, bliver disse erhvervsdrivende ved denne betingelse pålagt en pligt til at anvende en minimumsandel af den årlige tildeling, som de indrømmes, for at sikre, at de rent faktisk deltager i markedet for indførsel af bananer og derved øger konkurrencen på dette marked.

53 For det andet skal medlemsstaterne i medfør af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 2362/98 sikre sig, at de nytilkomne erhvervsdrivende udøver en importvirksomhed i Unionen for deres egen regning som en selvstændig økonomisk enhed, og i tilfælde af tvivl om overholdelse af denne betingelse skal den pågældende erhvervsdrivende, for at dennes ansøgninger om registrering og årlig tildeling kan antages og den handelsmæssige selvstændighed godtgøres, fremlægge beviser for den kompetente nationale myndighed, som den sidstnævnte finder »tilfredsstillende« (jf. i denne retning dom Di Lenardo og Dilexport, C-37/02 og C-38/02, EU:C:2004:443, præmis 86).

54 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål følgelig besvares med, at artikel 7, litra a), i forordning nr. 2362/98, sammenholdt med forordningens artikel 11, skal fortolkes således, at betingelsen om, at en økonomisk beslutningstager skal udøve handelsvirksomhed som importør »for egen regning og selvstændigt«, ikke alene skal være opfyldt ved registreringen af denne beslutningstager som »nytilkommen« erhvervsdrivende i denne bestemmelses forstand, men ligeledes skal være opfyldt, for at den nytilkomne beslutningstager kan bevare denne egenskab med henblik på indførsel af bananer i forbindelse med de i forordning nr. 404/93 fastsatte toldkontingenter.

Om det andet spørgsmål og den første del af det tredje spørgsmål

55 Med sit andet spørgsmål og den første del af det tredje spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for transaktioner som de i hovedsagen omhandlede, hvorved en nytilkommen erhvervsdrivende gennem en anden erhvervsdrivende, der er registreret som nytilkommen, køber en vare fra en traditionel erhvervsdrivende inden indførslen heraf til Unionen og derefter gennem samme mellemled videresælger varen til denne traditionelle erhvervsdrivende efter at have indført den til Unionen.

56 Det fremgår af artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98, at det ikke er tilladt at overdrage de rettigheder, der følger af importlicenser udstedt i overensstemmelse med forordningen, når overdragelsen foretages af en nytilkommen erhvervsdrivende til fordel for en traditionel erhvervsdrivende.

57 I forbindelse med de i hovedsagen omhandlede transaktioner er det ubestridt, at artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98 i princippet ikke finder anvendelse, når der ikke foreligger nogen overdragelse af AGRIM-licenser eller rettigheder, der følger af sådanne licenser, fra de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende til den traditionelle erhvervsdrivende, SIMBA.

58 Hvad angår transaktioner med indførsel til Unionen, der i det væsentlige kan sammenlignes med de i hovedsagen omhandlede, har Domstolen imidlertid i dom SICES m.fl. (C-155/13, EU:C:2014:145, præmis 40) fastslået, at selv om artikel 6, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF) nr. 341/2007 af 29. marts 2007 om åbning og forvaltning af toldkontingenter og om indførelse af en ordning med importlicenser og oprindelsescertifikater for hvidløg og visse andre landbrugsprodukter importeret fra tredjelande (EUT L 90, s. 12), som fastsætter et forbud mod overdragelse af de rettigheder, der følger af importlicenserne, i princippet ikke er til hinder for sådanne transaktioner, udgør disse imidlertid et misbrug af rettigheder, såfremt de i det væsentlige med det formål at opnå præferencetolden er blevet konstrueret kunstigt.

59 Som anført af generaladvokaten i punkt 95 i forslaget til afgørelse, kan løsningen i dom SICES m.fl. (C-155/13, EU:C:2014:145) overføres til hovedsagen.

60 I denne henseende bemærkes, at selv om Domstolen i en præjudiciel forelæggelsessag i givet fald kan give nærmere oplysninger med henblik på at vejlede den nationale ret i dens fortolkning, tilkommer det imidlertid sidstnævnte at efterprøve, hvorvidt der foreligger faktiske omstændigheder, der udgør et sådant misbrug. I denne sammenhæng kræver undersøgelsen af, om der foreligger misbrug, at den forelæggende ret tager hensyn til alle de faktiske omstændigheder og forhold i sagen, herunder alle kommercielle transaktioner forud for eller efter den pågældende indførsel (dom SICES m.fl., C-155/13, EU:C:2014:145, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

61 I overensstemmelse med Domstoles praksis forudsætter beviset for, at der foreligger misbrug, dels et sammenfald af objektive omstændigheder, hvoraf det fremgår, at det formål, som EU-lovgivningen forfølger, ikke er opnået, selv om betingelserne i denne lovgivning formelt er overholdt, dels et subjektivt element, der består i ønsket om at drage fordel af EU-lovgivningen ved kunstigt at skabe de betingelser, der kræves for at opnå denne fordel (jf. bl.a. dom Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, præmis 39, og i denne retning dom SICES m.fl., C-155/13, EU:C:2014:145, præmis 31-33).

62 Hvad for det første angår det med forordning nr. 2362/98 forfulgte formål, som bl.a. er anført i denne doms præmis 44, tilsigter denne forordning gennem fordelingen af toldkontingenterne at gøre det muligt for reelle nytilkomne erhvervsdrivende at udøve deres virksomhed på markedet for indførsel af bananer i det øjemed at fremme den sunde konkurrence på dette marked. Med henblik herpå fremgår det af 14. betragtning til den nævnte forordning, at formålet med det i forordningens artikel 21, stk. 2,

andet afsnit, fastsatte forbud mod overdragelse af rettigheder fra nytilkomne erhvervsdrivende til traditionelle erhvervsdrivende er at forhindre, at der skabes kunstige eller spekulative forbindelser mellem disse erhvervsdrivende, eller at de normale handelsforbindelser på markedet for indførsel af bananer bliver forstyrret.

63 Det må derfor fastslås, at det med EU-lovgivningen forfulgte formål ikke kan opfyldes, såfremt successive transaktioner som de i hovedsagen omhandlede med køb, indførsel og videresalg af bananer, til trods for at de individuelt set er retligt lovlige, i realiteten svarer til en forbudt overdragelse af importlicenser eller af rettigheder, der følger af sådanne licenser, fra en nytilkommen erhvervsdrivende til en traditionel erhvervsdrivende, og såfremt de gør det muligt for den sidstnævnte at udvide sin indflydelse ud over den andel af kontingenter, som er blevet forbeholdt den pågældende til at indføre bananer til Unionen til præferencetolden.

64 Hvad for det andet angår bevæggrunden for disse transaktioner skal det for at føre bevis for, at der foreligger misbrug, ligeledes godtgøres, at hovedformålet med transaktionerne er at gøre det muligt for den pågældende traditionelle erhvervsdrivende at indføre sine egne bananer til præferencetolden i forbindelse med den andel af toldkontingenter, som er forbeholdt de nytilkomne erhvervsdrivende.

65 I denne henseende, og således som Domstolen har fastslået i dom SICES m.fl. (C-155/13, EU:C:2014:145, præmis 37-39), er det, for at transaktioner som de i hovedsagen omhandlede kan anses for i det væsentlige at have haft til formål at give køberen i Unionen en uberettiget fordel, nødvendigt, at importørerne har haft til hensigt at give den nævnte køber en sådan fordel, og at transaktionerne savner enhver økonomisk og kommerciel berettigelse for disse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. Selv om sådanne transaktioner er begrundet i køberens ønske om at opnå den særlige præferencetold, og selv om de pågældende importører er vidende herom, kan transaktionerne som udgangspunkt ikke anses for at savne enhver økonomisk og kommerciel berettigelse for disse importører. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at sådanne transaktioner under visse omstændigheder er blevet konstrueret kunstigt i det væsentlige med det formål at opnå præferencetolden.

66 Hvad angår de i hovedsagen omhandlede transaktioner kan den kunstige karakter af disse transaktioner navnlig vurderes i lyset af, om der foreligger indikationer på, at den rolle, som de i hovedsagen omhandlede nytilkomne erhvervsdrivende havde i de nævnte transaktioner, i realiteten var begrænset til en strømands rolle til fordel for SIMBA. Henset til de elementer, der er blevet givet ved besvarelsen af det første spørgsmål, skal denne vurdering desuden indeholde en efterprøvelse af, om disse erhvervsdrivende har ansøgt om registrering som nytilkomne erhvervsdrivende med det formål at opnå AGRIM-licenser alene med henblik på at indføre bananer til Unionen til præferencetolden for den traditionelle erhvervsdrivende SIMBA's regning.

67 I denne forbindelse kan den forelæggende ret tage hensyn til samtlige retlige, økonomiske og/eller personlige forbindelser mellem de erhvervsdrivende, der er involveret i disse transaktioner (dom Part Service, C-425/06, EU:C:2008:108, præmis 62), og på grundlag af indikationerne i præmis 39 i dom SICES m.fl. (C-155/13, EU:C:2014:145) bl.a. tage hensyn til den omstændighed, at den nytilkomne erhvervsdrivende, som er indehaver af AGRIM-licenser, ikke har påtaget sig nogen kommerciel risiko i forbindelse med de i hovedsagen omhandlede transaktioner, idet risikoen i realiteten er blevet dækket af køberen i EU, som ligeledes er en traditionel importør, eller til den omstændighed, at de nytilkomne erhvervsdrivendes fortjenstmargen har vist sig at være ubetydelig, henset til priserne for salg og videresalg af den omhandlede vare.

68 Det skal derimod, således som de i hovedsagen omhandlede nytilkomne importører har gjort gældende i de skriftlige indlæg, de har indgivet for Domstolen, præciseres, at henset til den særlige karakter af markedet for indførsel af bananer er den omstændighed, at disse erhvervsdrivende har rådet over en egen infrastruktur, der har gjort det muligt at lagre og transportere de indførte bananer, ikke afgørende for at fastlægge, om de i hovedsagen omhandlede transaktioner var kunstige. Det ville

nemlig stride mod formålet med forordning nr. 2362/98, som er at gøre det muligt for nytilkomne erhvervsdrivende at indtræde på markedet for indførsel af bananer, såfremt det blev krævet af de nytilkomne erhvervsdrivende, at de rådede over en sådan infrastruktur.

69 Som Kommissionen har gjort gældende i sine indlæg, kan den kunstige karakter af de i hovedsagen omhandlede transaktioner endvidere ligeledes følge af et mellemliggende selskabs systematiske indblanding i disse transaktioner, i det forelæggende tilfælde Rico Italia, der er registreret som nytilkommen erhvervsdrivende, såfremt det viser sig, at denne indblanding alene har haft til formål at tilsløre forbindelserne mellem en traditionel erhvervsdrivende, såsom SIMBA, og nytilkomne erhvervsdrivende, såsom de i hovedsagen omhandlede, med henblik på at unddrage sig anvendelsen af artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98.

70 Det andet spørgsmål og den første del af det tredje spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for transaktioner som de i hovedsagen omhandlede, hvorved en nytilkommen erhvervsdrivende gennem en anden erhvervsdrivende, der er registreret som nytilkommen, køber en vare fra en traditionel erhvervsdrivende inden indførslen heraf til Unionen og derefter gennem samme mellemled videresælger varen til denne traditionelle erhvervsdrivende efter at have indført den til Unionen, når disse transaktioner udgør misbrug, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at afgøre.

Om den anden del af det tredje spørgsmål

71 Med den anden del af det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilke konsekvenser den skal drage af konstateringen af et misbrug, for det tilfælde, at det i hovedsagen bliver fastslået, at der foreligger et sådant misbrug.

72 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2988/95, at »[h]andlinger, som bevisligt har til formål at opnå en fordel, der er i strid med sigtet for de på området gældende [EU-regler], ved kunstigt at skabe de nødvendige forudsætninger for at opnå denne fordel, bevirker, alt efter tilfældet, enten at fordelen ikke indrømmes, eller at den tilbagekaldes«.

73 Forpligtelsen til at tilbagebetale en uberettiget opnået fordel er ikke en sanktion, men blot en konsekvens af, at det er fastslået, at de nødvendige betingelser for at drage fordel af de EU-retlige bestemmelser er blevet kunstigt skabt, hvilket gør den opnåede fordel uretmæssig og derfor berettiger en forpligtelse til at betale den tilbage (jf. dom Pometon, C-158/08, EU:C:2009:349, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

74 Det følger heraf, at den forelæggende ret må omdefinere de transaktioner, der indgår i et misbrug, med henblik på at genoprette den situation, som ville have foreligget, hvis de transaktioner, der udgør misbruget, ikke var blevet foretaget (jf. analogt dom Halifax m.fl., C-255/02, EU:C:2006:121, præmis 94).

75 En erhvervsdrivende, der kunstigt har placeret sig i en situation, der gør det muligt for den pågældende på uberettiget vis at opnå præferencetolden med hensyn til indførsel af bananer, er således forpligtet til at betale afgifterne for de omhandlede varer, uanset hvilke administrative eller civil- eller strafferetlige sanktioner der i givet fald måtte følge af national ret (jf. analogt dom Christodoulou m.fl., C-116/12, EU:C:2013:825, præmis 68).

76 Den anden del af det tredje spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2988/95 skal fortolkes således, at konstateringen af, at der under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede foreligger misbrug, medfører, at den erhvervsdrivende, der kunstigt har placeret sig i en situation, som gør det muligt for den pågældende på uberettiget vis at opnå

præferencetolden med hensyn til indførsel af bananer, er forpligtet til at betale afgifterne for de omhandlede varer, uanset hvilke administrative eller civil- eller strafferetlige sanktioner der i givet fald måtte følge af national ret.

Sagens omkostninger

77 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) **Artikel 7, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2362/98 af 28. oktober 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 for så vidt angår ordningen for indførsel af bananer til Fællesskabet, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1632/2000 af 25. juli 2000, sammenholdt med forordningens artikel 11, skal fortolkes således, at betingelsen om, at en økonomisk beslutningstager skal udøve handelsvirksomhed som importør »for egen regning og selvstændigt«, ikke alene skal være opfyldt ved registreringen af denne beslutningstager som »nytilkommen« erhvervsdrivende i denne bestemmelses forstand, men ligeledes skal være opfyldt, for at den nytilkomne beslutningstager kan bevare denne egenskab med henblik på indførsel af bananer i forbindelse med de toldkontingenter, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger.**

2) **Artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2362/98, som ændret, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for transaktioner som de i hovedsagen omhandlede, hvorved en nytilkommen erhvervsdrivende gennem en anden erhvervsdrivende, der er registreret som nytilkommen, køber en vare fra en traditionel erhvervsdrivende inden indførslen heraf til Unionen og derefter gennem samme mellemled videresælger varen til denne traditionelle erhvervsdrivende efter at have indført den til Unionen, når disse transaktioner udgør misbrug, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at afgøre.**

3) **Artikel 4, stk. 3, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser skal fortolkes således, at konstateringen af, at der under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede foreligger misbrug, medfører, at den erhvervsdrivende, der kunstigt har placeret sig i en situation, som gør det muligt for den pågældende på uberettiget vis at opnå præferencetolden med hensyn til indførsel af bananer, er forpligtet til at betale afgifterne for de omhandlede varer, uanset hvilke administrative eller civil- eller strafferetlige sanktioner der i givet fald måtte følge af national ret.**

Underskrifter